

Arrest

nr. 56 087 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in België in.

Uit het Eurodacverslag van 31 augustus 2010 blijkt dat de verzoekende partij haar vingerafdrukken reeds werden genomen op 13 april 2010 te Duitsland.

Op 15 oktober 2010 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 16, punt 1, e van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend

(hierna: de Dublin-II-Verordening), de Duitse autoriteiten om de overname van de verzoekende partij. Op 26 oktober 2010 laten de Duitse autoriteiten weten in te stemmen met het verzoek tot overname.

Op 4 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde A.S. (...)
geboren te K., op (in) 06.08.1971
van nationaliteit: Servië
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 31/08/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op dezelfde dag in België te zijn angekommen. Hij verklaarde eveneens de Servische nationaliteit te hebben en geboren te zijn te K. op 06/08/1971.

Uit het Eurodacverslag van 31/08/2010 blijkt dat betrokkene op 13/04/2010 asiel vroeg in Duitsland. Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 22/09/2010 dat hij op 29/03/2010 uit Zrenjanin (Servië) is vertrokken en naar Duitsland is gereisd. Hij verklaart dat hij op 30/03/2010 aankwam in Duitsland. Hij verbleef korte tijd bij zijn ouders in Maagdenburg en is met zijn familie in april 2010 naar Halberstadt gegaan om er asiel te vragen. Betrokkene verbleef nadien in een opvangcentrum. Betrokkene verklaart dat hij eind augustus 2010 een brief kreeg waarin vermeld stond dat betrokkene met zijn familie op 01/09/2010 naar Servië zou gerepatriëerd worden. Betrokkene verklaart dat hij niet terug wou naar Servië en besloot om op 30/08/2010 Duitsland te verlaten en naar België te komen. Op 31/08/2010 vroeg betrokkene samen met zijn familie (vrouw A.H. (...) en 4 kinderen) asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op basis van bovenvermeld Eurodacverslag werd op 15/10/2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin Verordening van 18 februari 2003 aan de Duitse autoriteiten verstuurd. De Duitse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 26/10/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd. Ook zijn vrouw en kinderen zijn het voorwerp van een terugnameakkoord met Duitsland. Duitsland is partij bij het EVRM en heeft de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Duitsland aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Duitsland kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Op de vraag of er specifieke redenen zijn waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen, antwoordt betrokkene dat hij hoorde dat België voorzitter is van de Europese Unie. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Betrokkene zijn ouders zouden wel al 17 jaar in Duitsland wonen, net als zijn broer en zus. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. In verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij deze niet zo goed is. Hij heeft geen specifieke klachten, maar voelt zich niet goed in zijn vel. Hij zou af en toe pijn hebben aan hart, rug en benen en

last hebben van krampen. Er zijn geen medische documenten in het administratief dossier die zijn verklaringen enigszins kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de vijf (5) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten. (2) “

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) 1. Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Verwerende partij stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

In casu is Duitsland verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag.

België heeft echter de mogelijkheid om de asielzoeker te doen overdragen aan Duitsland. Het gaat hier om een mogelijkheid, wat impliceert dat België zelf de asielaanvraag kan behandelen.

Dat verzoeker niet kan aanvaarden dat zijn asielaanvraag in Duitsland wordt behandeld, gezien hij vreest dat hij minder waarborgen zou kunnen genieten dan in België.

Bovendien zou hij eind augustus 2010 een brief hebben gekregen waarin vermeld stond dat verzoeker met zijn familie op 01/09/2010 naar Servië zou gerepatriëerd worden.

De uiterste datum waarop de asielzoeker het land dient te verlaten en zich dient aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten, zijnde 9 november 2010 is niet realistisch, gezien verzoeker tot 4 december 2010 het recht heeft om beroep aan te tekenen tegen de bijlage 26 quater.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gebeurt pas op 18 november 2010, zijnde ná 9 november 2010.

De datum van 9 november 2010 kan al zeker niet gerespecteerd worden door verzoeker.

Hiernaast zit verzoeker met 4 kinderen tussen 7 en 14 jaar oud. Het is dan ook zeer zwaar belastend voor deze kinderen en verzoeker om heen en terug te reizen van het één land naar het andere om dan opnieuw een procedure voor een asielaanvraag te moeten doorlopen.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, A000, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W, 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)"

2.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij stelt dat België de mogelijkheid heeft om de asielzoeker te doen overdragen aan Duitsland, dat het hier echter om een mogelijkheid gaat, wat impliceert dat België zelf de asielaanvraag kan behandelen. Verder stelt zij dat zij vreest dat zij minder waarborgen zal genieten dan in België.

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening en stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt. Op basis van het Eurodacverslag van 31 augustus 2010 en de verklaringen van de verzoekende partij, aanwezig in het administratief dossier, werd op 15 oktober 2010 een terugnameverzoek op basis van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening aan de Duitse autoriteiten verstuurd. Op 26 oktober 2010 lieten de Duitse autoriteiten aan Belgische autoriteiten weten dat de overname werd ingewilligd.

In de mate dat de verzoekende partij van mening is dat de gemachtigde van de staatssecretaris gebruik had moeten maken van artikel 3.2 of artikel 15 van de Dublin-II-Verordening, stelt de Raad dat uit beiden bepalingen, gelet op het gebruik van het woord 'kan', niet afgeleid kan worden dat op de verwerende partij enige verplichting zou rusten om af te wijken van de criteria die bepaald zijn in de Dublin-II-Verordening teneinde vast te stellen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bovendien duidelijk aangegeven waarom hij oordeelde dat er geen reden was om toepassing te maken van artikel 3.2 of artikel 15 van de Dublin-II-Verordening, zodoende de verzoekende partij haar asielaanvraag in België te behandelen. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de Belgische asielinstantie onder geen enkel beding voldoet aan de wil van de verzoekende partij om haar asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Verder stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in haar beslissing dat betrokkene verklaart heeft geen familie te hebben in België, maar dat zijn ouders wel al 17 jaar in Duitsland wonen, net zoals haar broer en zus. Zodoende is een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van artikel 7 of artikel 15 van de Verordening niet aan de orde. De verzoekende partij maakt tevens melding van het feit dat zij geen specifieke medische klachten heeft maar dat zij zich echter niet goed in het vel voelt. Er zijn echter geen specifieke aanwijzingen die erop wijzen dat de verzoekende partij niet zou kunnen reizen.

In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat Duitsland partij is bij het EVRM, de Conventie van Genève van 28 juli 1951 heeft ondertekend en net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie neemt en op dezelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek beslist. Verder wordt gesteld dat Duitsland aan de verzoekende partij de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen en dat deze zal behandeld worden volgens de hoge

standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

De verzoekende partij stelt dat zij met 4 kinderen zit tussen 7 en 14 jaar oud en dat dit zeer belastend is voor deze kinderen en de verzoekende partij. Het feit dat de verzoekende partij het zeer vermoeiend vindt om steeds heen en terug dient te reizen, doet geen afbreuk aan het feit dat Duitsland verantwoordelijk is voor hun aanvraag op basis van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De gemachtigde van de staatssecretaris benadrukt tevens in haar beslissing dat een terugkeer naar Duitsland kan worden georganiseerd door haar diensten, indien de verzoekende partij dit wenst.

Ten slotte stelt de verzoekende partij dat de uiterste datum dat zij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten, zijnde 9 november 2010, niet realistisch is daar de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring pas na 9 november werden ingediend, en dat ze deze datum bijgevolg niet kan respecteren. De Raad stelt vast dat het feit dat de verzoekende partij het grondgebied van het Rijk binnen de vijf dagen dient te verlaten, haar echter niet heeft belet om een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring tegen de bestreden beslissing in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij is echter niet verplicht om persoonlijk te verschijnen voor de Raad, maar kan zich steeds laten vertegenwoordigen of bijstaan door een advocaat die ingeschreven is op de tabel van de Orde der Advocaten of op de lijst van de stagairs, alsook door een onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie die gerechtigd is om het beroep van advocaat uit te oefenen. Ten overvloede stelt de Raad dat het ingestelde beroep bij de Raad de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten niet schorst.

De verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot de conclusie is gekomen dat de Duitse overheden verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielverzoek. De verzoekende partij voert geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS